

společníků uvedené přednostní právo, může volně svým podílem disponovati. Převod podílů má vůči společnosti účinek až od zápisu jeho do rejstříku obchodního. Tento systém je zprostředkující mezi systémem německým a systémem francouzským. Systém švýcarský se blíží systému francouzskému, ale je ještě rigorosnější; žádá se tu k převodu kmenového podílu souhlasu tří čtvrtin společníků, reprezentujících tři čtvrtiny společenského jmění, dále vystavení veřejné (ověřené) listiny a dále zápisu do rejstříku podílů; kromě toho mohou stanovy ještě ztížiti tyto podmínky, ba mohou vůbec postup podílů vyloučiti, nesmí však převod ulehčiti. Obdobný postup platí pro postoupení části společenského podílu, jež rovněž mohou stanovy zcela zakázati. Podle názoru Carryho zasluhuje italský systém zvláštní pozornosti, neboť jednak pečuje o to, aby obchodování podíly bylo omezeno, jednak však pamatuje i na to, aby nebylo bráněno společníkovi, který z vážných důvodů chce se vzdáti svého podílu, případně neodůvodněným odporem ostatních společníků. Z toho důvodu dává mu Carry přednost před švýcarským systémem. V případě podržení systému švýcarské osnovy navrhuje jmenovaný autor, aby — po způsobu zákonů rakouského, uherského a bulharského — byla zajištěna společníkům soudní ochrana při neodůvodněném odporu společníků proti převodu podílu. V každém případě požaduje Carry, aby bylo trváno na požadavku veřejně ověřené listiny pro převod podílů u společností s ručením omezeným.

Stran povinností společníků k dalším plněním má švýcarská osnova ustanovení, že společníci jsou k tomu povinni pouze, jestliže povinnost ta vyplývá ze stanov, anebo, poukazují-li tyto na reglement, z tohoto reglementu. Také v tomto směru považuje Carry italskou osnovu za dokonalejší; podle ní má zakládací smlouva společenská v tomto případě udávati obsah, trvání a modalitu těchto plnění, jakož i sankci proti společníkům, kteří nesplní tuto povinnost. Při tom je — vzhledem k jinak povolenému převodu podílů — stanovena výjimka pro podíly, s nimiž je spojena povinnost k dalším plněním: tyto podíly nesmí — v nedostatku jiného ustanovení — býti ani převedeny ani děleny bez souhlasu sboru společníků.

Posléze souhlasí Carry v otázce omezení rozsahu společnosti s ručením omezeným buď maximálním počtem společníků nebo maximální částkou kmenového kapitálu, s italskou předlohou.

Citované pojednání jmenovaného autora je poučné i v jiných směrech porovnáváním i kritickým oceňováním obou uvedených zákonných předloh, a může i pro nastávající naši reformu společnosti s ručením omezeným býti v mnohých směrech dobrou teoretickou i praktickou pomůckou.

ZE DNE

Dr. František Kroutil, notář ve Vyškově, zemřel dne 27. září t. r., dne 29. září byl pak převezen do krematoria v Brně a zde dne 2. t. m. zpopelněn.

Notář Dr. Kroutil narodil se dne 31. července 1877 ve Val. Meziříčí, kde jeho otec dosud žije, a po studiích gymnasiálních ve svém rodišti a universitních v Inomosti — jeden semestr

i v Padue — a v Praze, konal přípravnou službu u okresního soudu ve Val. Meziříčí a u krajského soudu v Těšíně a notářskou u notářství ve Val. Meziříčí, ve Voticích v Čechách a v Opavě, v roce 1905 byl jmenován notářem v Bučovicích, v roce 1932 byl přeložen do Vyškova.

Zesnulý kolega zastával různé funkce stavovské i jiné, byl viceprezidentem notářské komory v Brně, členem výboru spolku čl. notářů a jeho mor.-slezské odbočky, po dlouhá léta předsedou ředitelstva Spořitelny v Bučovicích, kde byl jmenován i čestným občanem.

Dr. František Kroutil velmi mnoho cestoval, tak procestoval se svojí chotí veškeré alpské země, Bosnu, Hercegovinu a Černou Horu, Srbsko, Švédsko a Norsko, byl několikrát v Itálii, v Egyptě, v Alžírě atd.

Velmi miloval italštinu a přeložil z ní několik knih.

O jeho oblíbě jak mezi kolegy, tak i mezi širším obecnstvem svědčí četná účast při převozu jeho tělesné schránky z Vyškova, kde se s ním rozloučili za notářskou komoru v Brně a za notářstvo notář dr. Andělín Váhala ze Slavkova, za město Vyškov městský tajemník, jménem města Bučovic starosta města berní ředitel v. v. Urbánek a za nár. demokracii pres. Dorazil, a při kremaci v Brně, kde se shromáždili notáři a kandidáti notářství v počtu neobyčejně četném. Zde se rozloučili se zesnulým za spolek čl. notářů a jeho mor.-slezskou odbočku předseda odbočky dr. Josef Togner a za notářskou komoru v Brně viceprezident dr. Josef Vavrouch. Budiž čest jeho památce a pamět vděčná.

tg.

Dr. Ferdinand Vojtík, notář ve Vrchlabí, mrtev. Stále ještě nemůžeme této zprávě ani uvěřit. Co tragiky osudu je v těchto slovech. Náš milý kolega, který vyšel z nejskromnějších poměrů, vlastní pílí a nezlomnou energií po vyčerpávajícím zaměstnání a za svízelných poměrů studoval, aby mohl složit maturitu, vystudovati práva, dosíci hodnosti akademické a sloužiti pak poctivě občanstvu i státu — který svou obětavou činností i dosaženými výsledky mohl býti každému vzorem — není již mezi námi!

Odešel v nejlepší síle svých 45 let, za rok poté, kdy konečně dosáhl kýžené mety, vlastního notářství, třeba v chudém a zněmčeném horském kraji. Nebylo mu ani popřáno, aby sklídl skromné ovoce své poctivé práce a uhradil si alespoň zařizovací výlohy a nejnnutnější režii, nadto aby zanechal své ovdovělé choti nějaké zaopatření.

Byl to poctivý dělník na úhoru notářském, úzkostlivě dbalý svých povinností vůči stranám i vůči stavu. Jako vynikající odborník pracoval též literárně; náš časopis přinesl z jeho pera několik cenných příspěvků. Stavovsky nejvš uvědomělý, nezištný a skromný, vždy prvý se hlásil, kde bylo třeba jakékoliv práce pro ochranu a povznesení stavu i povolání. Dlouhá léta byl členem výboru Spolku československých kandidátů notářství, později jeho místopředsedou, a o rozvoj spolku se velmi zasloužil. I jako notář v pohraničním okresu zúčastnil se téměř každé schůze a každého stavovského jednání přes nepohodlí a finanční i časové ztráty s tím spojené.

Velmi četní přátelé z řad notářů i kandidátů, kteří se přišli se zesnulým rozloučiti do pražského krematoria, dokumentovali oblibu, jaké se Dr. Vojtík těšil; jménem jich ocenil činnost zesnulého vřelými slovy kol. Dr. Haramule.

Zanecháváš zde, milý příteli, pověst nejčestnější; Tvé jméno i Tvá památka zůstanou v našich srdcích i v historii našeho stavu zapsány písmem zlatým.

Dr. F. J.

Osnova zákona o pokoutnictví. Ministerstvo spravedlnosti zaslalo Stálé delegaci notářských komor přípisem ze dne 3. října 1936 čís. 51132/36-11 znění osnovy zákona o pokoutnictví s pozváním na poradě o této osnově, která se koná dne 19. října t. r. Zasláná osnova byla předmětem společné předporady zástupců stavu advokátního i notářského, která se konala v kanceláři pražské advokátní komory dne 12. t. m., a na které byla osnova podrobena zevrubnému zkoumání a přísné kritice; jednomyslně usneseno zaujmouti k této osnově společně jednotné stanovisko a domáhati se jednak přesnějšího znění, které by vylučovalo praktickou bezúčinnost zákona ve velmi četných případech, jednak důslednějšího provedení účelu zákona, totiž ochrany stavu advokátního a notářského, vyloučením výjimek pro ony osoby a stavy, které dnes fakticky do činnosti jmenovaných stavů zasahují, aniž k tomu mají oprávnění.